

ДЕЛИЯН МАРИНОВ
ПЪТЯТ КЪМ СВЕТЛИНАТА

chitanka.info

Докато вървеше по козята пътечка, към водопадчето, в което се къпеше сутрин, младият мъж се замисли, как всеки ден изминава един и същ път. Как кръговратът не спира — начало и край, ден и нощ, живот и смърт. Това, което терзаеше душата му, бе въпросът дали в него човек наистина открива себе си?

Той като че ли вече го беше сторил. Имаше обаче мисъл, хвърляща сянка в съзнанието му:

Какво ли ще донесе новото начало?

Звукът от падащата вода на малкото водопадче го успокояваше и освен че отмиваше мръсотията по голото му тяло, премахваше и напрежението, което бе събирал с годините.

Евгений идваше тук всяка утрин. Местенцето се намираще на километър северно от манастира. За водопада се говореше, че е бил светилище на древните люде още преди идването на христовата вяра по тези земи. Младият отец усещаше силата му. Чистата изворна енергия, която струеше от скалите наоколо и попиваше в самия него, докато струйките хладна течност се стичаха по тялото му.

След като се изкъпеше, обикновено Евгений сядаше на ръба на скалата, откъдето се откриваше гледка към низината, и затваряше очи. Мислено препускаше от настоящето към миналото. Старият му живот, старите му навици и привички, всички до една недостойни и мръсни, оставили белези в душата му. Но откакто бе приел в себе си христовата вяра, откакто заживя в малкия балкански манастир, те бяха започнали да зарастват.

Тази сутрин обаче беше различна. Ревът на моторни резачки го бе извадил от унеса. Първоначално Евгений се стъписа, но сетне реши да провери откъде идва звукът. Всяка стъпка напред му вдъхваше кураж, но докато вървеше по посока на звуците, младият свещеник имаше чувство, че е вървял по този път и преди.

Нямаше нужда да се приближава до тях, те се виждаха отдалече — десетки мургави, небръснати, облечени в анцузи мъже с брадви и резачки. Край тях имаше няколко багера, които газеха всичко по пътя си. Навсякъде белееха дънерите на отрязани борове, а зад

бракониерите се виждаше южната част на гората, или поне това, което беше останало от нея. Стотици самотни пънчета красяха разстилащата се зад мъжете равнина.

Евгений реши, че няма смисъл да ходи при тях, те явно знаеха какво правят. Прецени, че им трябва само няколко дни, за да стигнат до самия манастир. Дали игуменът и останалите знаеха? Те, като цяло, рядко излизаха извън стените на светата обител. Въобще не идваха в тази част. Евгений трябваше да ги предупреди. Тази лудост трябваше да бъде прекратена.

— Няма да го допуснете! — рече Евгений с малко по-рязък тон, отколкото искаше, но се сепна, осъзнавайки, че пред него стои самият игумен.

— Нямам друг избор, синко. Бог ни гледа и само той ни съди. Щом е решил това да се случи, кои сме ние, че да вървим против волята му?

— Но това са манастирските вековни гори. Осъзнавате ли, че те са на път да изчезнат! Защо не се обадим в полицията, да спрат това безумие.

Игумен Евстатий удари с юмрук по масата.

— Слушай, млад си и не разбираш! Тук са намесени по-големи сили — такива, с които нито ние, нито полицията, нито държавата, нито дори Бог могат да се борят.

— Дори и Бог?

— Дори и Бог. А сега — напусни!

Евгений излезе от стаята, а сетне и от крилото на манастира. Навън, наскре двора, върху зелената поляна, бе спрял черен джип, а до него стоеше един от онези мъже — с дебелия вратове, златните ланци и тъмните очила.

Следващата вечер беше по-различна от всички, прекарани досега в манастира. Вместо да вечерят скромно, както обикновено, всички свещеници, независимо от ранга си, присъстваха на същинско пиршество. Главният игумен празнуваше шестдесетия си рожден ден и когато нощта напредна (заедно с изпитите бъклицы ракия), всички се бяха отпуснали. Всички, освен двама.

Младият Евгений продължаваше да наблюдава с възмущение как събратята му се тъпчат до насита с различните блюда, които сякаш не свършваха. В центъра на дългата маса стоеше самият игумен Евстатий, който с голи ръце късаше месо от огромното печено прасе.

Евгений отмести поглед към ъгъла на стаята, но не можа напълно да се откъсне от атмосферата. Навсякъде около него се водеха разговори от различен светски характер, включително и такива за сексуалните набези на свещениците. Часовете се нижеха, а младият свещеник всячески се опитваше да се откъсне мисловно от заобикалящата го среда. Първите няколко часа като че ли успя, прехвърляйки наум пасажи от светото писание, които помнеше, но после в огромната зала стана прекалено задушно. Имаше чувството, че се намира в ада. Само преизподнята можеше да го мъчи по този начин. Напук на горещината обаче, за разлика от повечето си събратя, той не съблече робата си.

Евгений посегна към намиращото се отдясно шише е билкова манастирска ракия, но в този момент гласът на игумена се извиси над цялата глъчка.

Всички присъстващи замълчаха и впериха погледи в рожденика, който се бе надигнал от стола си. Едрите му бузи бяха червени, а носът му приличаше на камбанария. След като се изкашля, игумен Евстатий заговори:

— Както знаете... Дядо ви на времето много е жънал в името на Господа, но не млади ниви, а 'арни моми!

По-голямата част от свещениците изреваха в хор.

— Та, в чест на юбилея ми съм ви подготвил изненада! — мъжът щракна с пръсти и двама от най-младите отвориха вратите. Тогава в помещението, преди — обикновена столова, а сега превърнато в банкетна зала; влязоха, подредени в колона, пет момичета на възраст не повече от шестнадесет години.

— Тези красиви девойки от селото са тук тази нощ, за да покажат, че Господ ни обича и уважава. Той именно затова ги изпрати и удостои нас с тази чест — да откъснем разцъфналите им цветчета.

Свещениците започнаха да кимат одобрително, втреничили погледите си в младите момичета, а Евгений ахна. Ръката му застина върху бутилката със спиртната течност. Няколко юзчета и той щеше да стане като тях. Безбожник.

Затвори очи и стисна бутилката.

Отче наш, който си на небесата...

Мисълта му секна, прекъсната от превъзбудените гласове на събратята. Вътрешното му светилище сякаш рухна под напора на заобикалящата го среда. Още малко и Евгений също щеше да изгуби контрол.

Тогава погледът му се спря на отец Пантелей, който също стоеше очевидно незаинтересован от появилите се момичета. Чиниите пред него бяха отрупани с недокосната храна, а чашата му стоеше пълна. Пантелей също гледаше към Евгений и известно време двамата се измерваха с поглед. Младият свещеник разбра, че не е сам.

Това откровение му даде сили да издържи психически и духовно тази гореща нощ...

— Когато дойде моментът, а ти ще го почувстваш, просто действай! — чу приглушения глас на отец Пантелей.

Бяха само двамата в малката стая на по-възрастния свещеник. Единствената светлина идваше от запалената върху масата свещ. Евгений беше тук от няколко часа и макар да се чувстваше удобно и уютно в компанията на Пантелей, стомахът му продължаваше да се свива на топка от това, което беше разбрал, и това, в което го бяха намесили. Не само че беше дръзко и дори жестоко, но и противоречеше на всички Божии заповеди.

— Но не е ли убийството грях? — попита Евгений.

— Да, но не забравяй, че ни се случва това, що ни е писано. Ако Бог е решил, че трябва точно ти да убиеш игумена, ще последваш предопределението си — очите на Пантелей буквално пламтяха.

— Но откъде мога да бъда сигурен? — гласът на Евгений трепереше.

— Защото именно ти видя нашествениците в гората. Именно твоето сърце се разбунтува срещу случващото се. Нима мислиш, че другите не знаеха? О, напротив! Всички знаеха, но решиха да замълчат. Всички други, но не и ти.

— И все пак... Няма ли накрая Бог да ги съди? Да съди всички нас?

— Нищо такова! Божието правосъдие се разиграва точно тук, на земята — продължи превъзбудено Пантелей — и ние сме неговите очи и ръце срещу поклонниците на Дявола. Нима Юда е предател? Нима

людетe, заковали Иисус на кръста, са грешници? Нищо подобно! Именно техните деяния са довели до неговата смърт и сетне възкресение. Ако не бяха техните действия, това нямаше да се случи.

Известно време и двамата мълчаха, всеки потънал в собствени мисли. Сетне Пантелей се надигна и надвеси над Евгений, полагайки ръката си върху неговата.

— Разбери, че когато балансът в земния свят се наруши, ние — преданите на Бога — трябва да го възстановим. На всяка цена...

Реки от кръв бяха облели вътрешността на храма. Алени петна се виждаха дори по изкусно рисуваните икони. Локвички имаше и на мястото, където живите палеха свещи за мъртвите. Пръски бяха зацапали стъклописите. От падналия огромен свещник, бяха избухнали пламъци, които бързо и хищно пълзяха по разпилените столове и вещи, приближаваха към вратите, водещи към вътрешността на светилището. Нямаше кой да ги изгаси, свещениците бяха заети с друго.

Всичко се беше развило толкова бързо, че Евгений имаше чувството, че е видял случващото се на лента.

До него беше игумен Евстатий. Старият брадат мъж се придържаше, стискайки силно лявата му ръка. Около тях се вихреше същински хаос от нападали един върху друг свещеници. Откъм входа на храма се чу поредната серия изстрели, която проехтя над несекващите писъци и стонове.

— В името на Господа, изведи ме оттук, сине! — прошепна игуменът.

В същия момент Евгений съзря тридесет и пет годишния отец Пантелей. Очите им се срещнаха, а демоничният поглед на Пантелей сякаш даваше предварително уречения сигнал: *Време е, преподобни!*

Евгений извади скрития в ръкава на робата си кинжал, острието му проблесна, а усмивката на амбициозния Пантелей се разшири. Евгений се отблъсна от немоцната хватка на игумена и се обърна, насочвайки ножа към гърдите му, но нещо в него се пречупи и той пусна оръжието на земята. Дори и в силната какофония от звуци ударът на желязото в мраморния под се чу оглушително.

Игумен Евстатий ахна. Младият монах се обърна към Пантелей, чието изражение бе застинало в изненада. Без да чака повече, Евгений се отдръпна от двамата свети свещеници, оставяйки ги сами да уредят сметките си.

Той не принадлежеше на това място.

Докато се препъваше към изхода на храма, успя да се ориентира в обстановката: стрелецът бе навлязъл във вътрешността, така че пътят към изхода беше по-безопасен. Почти беше стигнал до края, когато видя падналия отец Павел, който се опитваше да задържи вътрешностите от разпорения си корем. На плочника се търкаляше кървав кинжал. Явно същият, с който беше пронизан, или с който се бе защитавал, преди да го победят.

С няколко ловки маневри Евгений стигна изхода на храма и излезе, но ситуацията в двора не беше по-добра: тела на мъртви познати и непознати мъже, пръснати навсякъде. Монахът помисли за момент и сетне реши да се насочи към все още незасегнатата част от вихреция се пожар, където беше килията му.

Крачеше бързо с босите си крака през коридорите на дясното крило на манастира.

Отвън, в централния двор, продължаваха да се чуват човешки викове и стонове, примесени с тропот и събаряне на греди. Внезапен трясък, идващ от намиращата се в близост стая, го стресна. Обърна поглед към зеещата врата, на чийто праг стоеше младият свещенослужител Матей. По лицето му се четяха объркване, изненада и най-вече страх.

— Евгений, не очаквах да те видя тук. Господ да ни е на помощ с всичко, що стана — с тези думи Матей вдигна ръка в опит да се прекръсти, докато Евгений го оглеждаше от глава до пети. В шепите си кръстещият се свещеник държеше нещо, което му пречеше да направи ритуала както трябва.

Тогава Евгений ги видя — смачкани банкноти с различна стойност, които изпопадаха от шепата на Матей в момента, в който трите съединени пръста стигнаха сърцето му. *Кое то явно липсваше.*

Евгений се отдалечи — нямаше какво да каже на своя „събрат“. Всеки бе направил избора си.

Влезе в тясната си килия и се доближи до семплата дървена маса, от която взе само три неща — Библия, молив и дебел, почти празен тефтер. Сложи ги под мишница и излезе.

Малка пътечка през задния двор щеше да го отведе извън манастира и целия хаос вътре. До нея се стигаше през проход, водещ началото си изпод едно легло, в помещение от старата част на комплекса. Когато стигна до въпросното място, Евгений се усмихна мрачно — някога дякон Левски се бе укривал тук и се бе спасил така от поробителите, а сега младият монах щеше да се измъкне по същия начин. Само че не от чуждите, а от своите.

Защо трябва вечно да бягам? Защо не мога да открия спокойно кътче за душата си... — помисли и сетне влезе в мрачното укритие. Постепенно мирисът на изгоряло и дим започна да се губи, заедно с последните терзания на бягащия мъж.

Полегна на разстлания килим от тучна зеленина. Люляците тъкмо бяха разцъфнали и изпълваха ноздрите му с чистия си и неподправен аромат. Насекоми кацаха по откритите части от тялото му и това караше кожата му да настръхва.

Беше малко преди пладне. Снопове слънчева светлина, прокрадващи се покрай надвисналите клони, галеха лицето му. След няколко минути той се надигна и с бавна походка тръгна към края на поляната. Оттам се откриваше гледка към намиращите се в низините земи. Погледът му се зарея в далечината, където се виждаше градът с всичките му димящи комини и безлични сгради. Разликата между населеното място и спокойната поляна беше поразителна — пред него се ширеха както избуялите треви и цветя, така и множество малки и неотъпкани пътечки, които водеха към величествената гора и планината.

Мъжът се ослуша — песента на природата беше навсякъде около него. Това бе неговият нов дом, така невероятен. Чуваше зова от новия си храм и бе щастлив, че му принадлежи. Вместо да тръгне обаче, мъжът приседна на един от заобикалящите го студени бели камъни. Те се явяваха жертвен олтар, на който щеше да постои, за да положи остатъка от тревожните си мисли. Всички спомени, свързани с живота

сред другите, в цивилизацията, бяха се утаили в душата му. Мрачно наследство, тегнещо над цялото му съществуване.

Веднъж изчистил се от тях, той се надяваше, че най-после ще зърне светлината. За да облее душата си с нея...

Постоя още няколко часа върху скалите, а сетне обърна глава към ширещите се зад него гъсти зелени гори.

Сякаш го призоваваха.

Тръгна към тях с мека стъпка.

И тогава почувства.

Природата беше единственото истинско светилище за този, който иска да слее своите свобода и сигурност в едно. Колкото повече се отдалечеше от хората и цивилизацията и колкото повече навлезеше в битието от естествената среда, толкова повече духът му щеше да се въздигне. Отделяйки се от света, който досега беше познавал, щеше да се приближи към себе си.

Където беше сигурен, че се намира тя.

Светлината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.